

Tim Lefebvre

Spelen bij David Bowie en veel meer

Tim Lefebvre heeft de meest fantastische dingen gedaan, maar desondanks zul je hem niet snel terugvinden tussen namen als Flea en Marcus Miller. Eigenlijk best raar, want de Amerikaan Lefebvre is een duizendpoot die elk type podium heeft gezien en een heel eigen basstijl heeft: 'Waarom zou je geen jazz kunnen spelen met plectrum?'

Op de dag van het interview speelt Tim Lefebvre 's avonds in een uitverkocht Paradox te Tilburg. Hij is op een lange tour met het de saxofonist Chris Potter en doet daarmee meerdere zalen in Nederland aan. Tim zit op een barkruk op het podium en torent boven alle muzikanten uit. Om zijn nek hangt een donkergrijze Serek-basgitaar. Door de lengte van Lefebvre lijkt de bas meer op een mandoline dan op een log, viersnarig instrument. Lefebvre bast er letterlijk op los: overdrive, octavers en andere effecten worden constant aan- en uitgezet voor een stevige, bepaald niet traditionele jazzsound.

Wat gebeurt er nu in het leven van Tim Lefebvre?

'Ik tour nu met Chris Potter en moest echt weer flink oefenen om het niveau van zijn experimentele jazzmuziek bij te benen. Ik ben eigenlijk nogal lui geworden de laatste tijd: ik oefen wat ik zelf boeiend vind en daar laat ik het eigenlijk bij. Als ik klaar ben met deze tour, ga ik me richten op iets compleet anders: ik bas in Repenter: een opkomende band uit het zwaardere genre in Los Angeles.

Nu ik wat ouder word, wil ik mij meer richten op zaken die ik zelf leuk vind. Het bassen in een rock-/metalband hoort daar zeker bij. Ik werk daarbij ook samen met grotere namen uit het zwaardere genre: Ross Robinson bijvoorbeeld. De producer van onder andere Korn en Slipknot.'

Wat voor bassist ben je?

'Ik ben als bassist niet echt te kaderen. Ik heb mij door de tijd heen laten inspireren door allerlei genres. Vooral Darryl Jones is van grote invloed geweest op mijn groei als bassist: eerst was hij de bassist van Miles Davis en later speelde hij opeens bij Sting en daarna The Rolling Stones. De diversiteit van Jones vind ik inspirerend. Uiteindelijk heb ik vrijwel alles zelf geleerd; vroeger speelde ik wat gitaar en op de middelbare school kreeg ik muziekles, maar dat was het. Het bassen en mijn stijl heb ik dus zelf ontwikkeld. Mijn stijl zal je vanavond in Paradox terugzien: als ik de behoefte heb om tijdens een show van Chris Potter meer indie of met plectrum wil spelen, dan doe ik dat. Wie zegt dat indie niet goed kan klinken in combinatie met experimentele jazz? Hetzelfde geldt voor

effectpedalen: ik heb ontdekt hoe ik uit een octaver een synthesizergeluid kan krijgen. Ook die sound werkt prima voor de jazzmuziek die ik nu speel.'

Over je effectpedalen gesproken: kan je nog zonder?

'Op mijn website staat inderdaad een waslijst aan effecten en gear. Uiteindelijk zou ik prima zonder kunnen, zolang er maar een octaver aan staat en er een Ampeg-versterker voorhanden is. Octavers zijn belangrijk voor mijn sound. Ik ben groot fan van de Boss OC-2 en daarnaast gebruik ik graag een HOG of een POG. Ik heb zelfs een signature octaver: de 3 Leaf Audio 'Octabvre'. Dit pedaal geeft mij de mogelijkheid om te schakelen tussen het geluid van de OC-2 en een Mutron Octave; een ander geliefd pedaal in mijn collectie. Daarnaast heb ik graag een compressor onder mijn voeten om pieken en dalen te controleren. De Cali76-compressor doet dat goed en staat vrijwel altijd aan.'

Waarom speel je op een Serek-basgitaar?

'Ik ben een liefhebber van de Precision. Ik ▶

'Ik ben nou eenmaal geen shredder die op een tiensnarige bas speelt met de meest luxe snufjes'

heb er meerdere, zowel van Fender als van Moollon. De Serek is net wat fijner dan een P omdat de hals wat korter is. In deze heb ik een Guild-element laten zetten. Dit zorgt voor een Fender P-klank, maar dan een stuk dieper. Dat is precies wat ik zoek in een bas. Er wordt soms raar opgekeken als ik in een jazz- of andere experimentele setting aan kom met een P of de Serek. Maar ik ben nou eenmaal geen shredder die op een tiensnarige bas speelt met de meest luxe snufjes: ik geef klanken juist de tijd. Zo creëer ik ruimte in mijn basspel en een passieve viersnaar is hier de juiste bas voor.'

Vind je het nog leuk om voor de duizendste keer over je samenwerking met David Bowie te praten?

'Uiteraard! Bowie was een geweldige man en een grote inspiratie. Mijn leven is na de Blackstar-opnames flink veranderd. De aanvragen zijn sinds de opnames van die laatste plaat van Bowie flink toegenomen. Als wil, kan ik nu echt constant klussen aannemen.'

Hoe was Bowie tijdens de opnames van Blackstar?

'Eigenwijs, maar ook heel vriendelijk. De grote lijnen waren al opgenomen toen ik mijn partijen ging inspelen, maar soms kwam

De ontmoeting met Bowie

Hoe zorg je er voor dat je in David Bowie's band komt? Volgens Tim Lefebvre komt het naar je toe, letterlijk: Bowie was op zoek naar een jazzband voor zijn album Blackstar. Hij had de groep van de beroemde saxofonist Donny McCaslin op het oog, waar Lefebvre in speelde. Op de avond dat Bowie kwam kijken had Tim een slechte avond: zijn apparatuur liet het afweten en hij was niet in een beste stemming. Toen een van de bandleden hem vertelde dat Bowie in de zaal was, kon het hem weinig schelen. Pas later, toen de grijze wolken waren opgelost, drong het unieke van de situatie tot hem door. Zo zie je maar: zelfs tijdens de slechtste optredens kunnen de mooiste dingen gebeuren.

Bowie meezingen. Vooral op het nummer Blackstar hoor je mij losgaan: ik mocht daar echt alles uit de kast trekken. Na de opnames kregen alle muzikanten een tevreden mail van Bowie: hij vond het allemaal erg goed geworden. Uiteraard was ik naast muzikant ook gewoon een groot fan. Ik heb een paar Bowie-platen door hem laten signeren, onder andere het album Heroes. Toen ik hem voor de derde keer om een handtekening vroeg, kreeg ik een mailtje met de boodschap dat ik nu toch echt een eind moest oprotten, anders zou hij de plaat in mijn reet duwen. Uiteraard schreef hij dit met een grote knipoog, zo was David Bowie.'

Heb je meer van dit soort hoogtepunten?

'Teveel om op te noemen eigenlijk. Van

bassen op Hollywood-filmmuziek, tot in de bands zitten van Amerikaanse talkshows en shows met legendes als John Mayer. Waar de meesten mij van zullen kennen, is mijn rol als bassist in de Tedeschi Trucks Band. Dat was supertof en ik heb het vijf jaar gedaan. Wat misschien nog wel toffer was, was een korte tour met Bryan Adams. Bryan en ik ontmoeten elkaar en hij vond mijn stijl erg cool: Adams had mij zien bassen in een net maatpak. Dat en mijn lengte spraken hem aan. ik ben drie weken op tour geweest en het was een geweldige ervaring. Ik heb toen onder andere mogen spelen op de Yuno Awards. Toentertijd zat ik nog in de Tedeschi Trucks Band, dus vandaar dat het bij die drie weken is gebeven.' ■

www.timlefebvre.com